de pensionsrettigheder, som en tjenestemand har erhvervet i sit hjemland, og som han har måttet give afkald på på grund af sin tiltrædelse af tjenesten ved et af Fællesskaberne, at tage hensyn til de pensionsrettigheder, som tjenestemanden havde bevaret i kraft af en frivillig forsikring ved en national institution, skal institutionen dog se bort fra de frivillige bidrag, som den pågældende har betalt efter det nationale tjenesteforholds ophør.

I sag 131/80

GERHARD WILL, ingeniør, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske fællesskaber, boende i Luxembourg, ved advokat Victor Biel, Luxemburg, 18 A rue des Glacis, og med valgt adresse hos denne,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER ved medlem af Kommissionens juridiske tjeneste Jörn Pipkorn, og med valgt adresse hos Mario Cervino, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgte,

angående

— et krav om annullation af Kommissionens afgørelse af 11. december 1978 om fastsættelse af det antal pensionsgivende tjenesteår, der godskrives sagsøgeren i medfør af EKSF's tjenestemandsvedtægtens artikel 102,

— et krav om, at det statueres, at Kommissionen er forpligtet til at godskrive sagsøgeren et antal pensionsgivende tjenesteår, som den ikke har taget i betragtning i ovennævnte afgørelse,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden T. Koopmans, dommerne A. O'Keeffe og G. Bosco,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Sagsøgeren, der er født den 8. december 1915, blev den 15. oktober 1956 ansat af Den Høje Myndighed for EKSF som tjenestemand på prøve. Siden da har han uafbrudt været beskæftiget først ved Den Høje Myndighed, siden ved Kommissionen.

I henhold til overgangsbestemmelserne i afsnit VIII i EKSF's tjenestemandsvedtægt af 1. januar 1962 (i det følgende benævnt EKSF-vedtægten), og artikel 48 i samme vedtægts bilag VIII blev han tilsluttet Fællesskabernes pensionsordning med virkning fra 15. oktober 1956.

Ved afgørelse af 11. december 1978 meddelte ansættelsesmyndigheden sagsøgeren, at han var omfattet af bestemmelserne i artikel 107 i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber og i EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2. Ifølge samme afgørelse blev hans pensionsrettigheder ved Fællesskaberne forøget med en pensionsgivende tjenesteperiode på tre år, en måned og femten dage.

2. EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 23, litra a)-f), er identisk med artikel 107 i vedtægten for tjenestemænd i Det europæiske økonomiske Fællesskab og Det europæiske Atomenergifællesskab som affattet i forordning nr. 31 (EØF), 11 (Euratom) af 18. december 1961 (EFT 1959-1962, s. 126).

Vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber (i det følgende benævnt vedtægten), fastlagt i forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 af 29. februar 1968 (EFT 1968 I, s. 30), opretholder førnævnte artikel 107 med enkelte redaktionelle ændringer (artikel 2, stk. 1, nr. 17). Vedtægten opretholder imidlertid samtidig artikel 102, stk. 2, i EKSF-vedtægten for de tjenestemænd, der som sagsøgeren blev ansat i henhold til bestemmelserne i EKSF-vedtægten af 1956 (artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 259/68).

De pågældende bestemmelser i EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2, er affattet som følger:

»a) Såfremt en tjenestemand, der i henhold til disse overgangsbestemmelser bliver omfattet af vedtægten, og som kan bevise, at han på grund af sin tiltrædelse af tjenesten i et af Fællesskaberne helt eller delvis har måttet give afkald på pensionsrettigheder i hjemlandet uden at kunne få udbetalt den aktuarmæssige modværdi, forhøjes hans pensionsanciennitet ved Fællesskaberne uden efterbetaling af pensionsbidrag med så mange pensionsgivende tjenesteår, som han havde opnået i sit hjemland.

b) Antallet af pensionsgivende tjenesteår, der således tilstås ham, fastsættes af ansættelsesmyndigheden i den institution, tjenestemanden tilhører, efter udtalelse fra det i

artikel 10 nævnte vedtægtsudvalg. Det kan ikke overstige

— det antal tjenesteår, som tjenestemanden reelt har mulighed for at nå inden sit 65. år,

— halvdelen af de tjenesteår, han i en alder af 65 år ville mangle til opnåelse af 35 pensionsgivende tjenesteår.

c) Den tjenestemand, der har haft fordel af ovennævnte bestemmelser, skal til Fællesskabet tilbagebetale en del af den sum, han måtte få udbetalt på grundlag af afviklingen af hans pensionsrettigheder i sit hjemland, og som ikke svarer til den aktuarmæssige modværdi; denne del skal være lig med forholdet mellem det antal pensionsgivende tjenesteår, som han fik godskrevet af Fællesskaberne, og det antal pensionsgivende tjenesteår, han måtte give afkald på i hjemlandet.«

Den 2. juli 1969 fastsatte Kommisssionen almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 107 og EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2. Disse bestemmelser blev offentliggjort i Personaleposten nr. 77 af 29. juli 1969, s. 601 ff. Efter denne offentliggørelse anmodede sagsøgeren den 10. november 1969 om godtgørelse af de pensionsrettigheder, som han havde måttet give afkald på på grund af sin ansættelse ved Fællesskabet.

Der blev dernæst foretaget undersøgelser såvel af administrationen som af sagsøgeren med henblik på at beregne de pensionsrettigheder, som sagsøgeren havde mistet respektiv bevaret ved sin tiltrædelse af tjenesten i Den Høje Myndighed.

3. Som resultat af disse undersøgelser foretog Kommissionen sin beregning på følgende grundlag:

a) Sagsøgerens sidste arbejdsgiver, inden han tiltrådte tjenesten ved Den Høje Myndighed, var Hütten- und Walzwerks-berufsgenossenschaft (gensidig forsikringskasse for arbejdere i jern- og stålindustrien — i det følgende benævnt Berufsgenossenschaft), der er en offentligretlig institution med en pensionsordning efter Bundesbeamtengesetz.

Til at begynde med i perioden 1. marts 1951 — 31. maj 1953, var sagsøgeren beskæftiget i denne kasse som funktionær i henhold til Angestelltenversicherungsgesetz. I denne periode var sagsøgeren ikke omfattet af den lovpligtige pensionsforsikringsordning, fordi hans årsløn oversteg den øvre grænse, der på dette tidspunkt var gældende for denne ordning. Berufsgenossenschaft var derfor ikke i denne periode forpligtet til at betale bidrag til Bundesversicherungsanstalt für Angestellte (i det følgende benævnt BfA). Derimod indbetalte sagsøgeren i denne periode 17 frivillige bidrag til BfA.

Dernæst var sagsøgeren i perioden 1. juni 1953 — 31. oktober 1956 ansat som teknisk inspektør i henhold til Berufsgenossenschafts reglement efter tjenestemandsretlige principper, dvs. ifølge bestemmelserne i Bundesbeamtengesetz. I denne periode var sagsøgeren ikke forpligtet til at deltage i den lovpligtige invalide- og alderdomsforsikringsordning i henhold til artikel 11, stk. 1, i Angestelltenversicherungsgesetz, fordi han havde ret til tjenestemandspension. Da han imidlertid fratrådte tjenesten ved Berufsgenossenschaft den 31. oktober 1956, altså inden udløbet at prøveperioden på ti år i henhold til Bundesbeamtengesetz, kunne der ikke ydes ham tjenestemandspension. Som følge heraf

var Berufsgenossenschaft i henhold til artikel 9 i Angestelltenversicherungsgesetz forpligtet til at efterforsikre ham for perioden 1. juni 1953 — 31. oktober 1956. I samme periode har sagsøgeren indbetalt 29 frivillige bidrag til BfA. Da hans tidligere arbejdsgiver efterforsikrede ham for denne periode, er disse frivillige bidrag i henhold til artikel 2, § 15, i Angestelltenversicherungs-Neuregelungsgesetz af 23. februar 1957 (Bundesgesetzblatt I, s. 980) at anse som bidrag til en tillægsforsikring. 13 af disse 29 frivillige bidrag blev indbetalt, medens sagsøgeren var ansat ved Berufsgenossenschaft, de resterende i december 1957.

b) På grundlag heraf nåede Kommissionen frem til, at de *erhvervede pensionsrettigheder, som sagsøgeren måtte give afkald på,* svarede til de rettigheder, han havde erhvervet under sin ansættelse ved Berufsgenossenschaft i perioden 1. marts 1951 — 14. oktober 1956, *nemlig fem år, syv måneder og femten dage,* for så vidt sagsøgeren ikke havde tilsvarende rettigheder for samme periode hos BfA.

For at tage hensyn til de rettigheder, som sagsøgeren havde *bevaret* over for BfA som følge af de bidrag, der var indbetalt til denne institution til dækning af den frivillige forsikring, blev der på dette beregningsgrundlag på fem år, syv måneder og femten dage anvendt en koefficient på 0,8322. Fastsættelsen af denne koefficient hviler på en fiktiv beregning foretaget af BfA og tilsendt Kommissionen i skrivelse af 28. august 1976. Under hensyntagen til denne koefficient kunne der godtgøres en pensionsgivende tjenesteperiode på *fire år, otte måneder* og *fem dage.*

Endelig blev der på disse pensionsgivende tjenesteår anvendt en omregningskoefficient for at nå frem til den *aktuarmæssige modværdi,* idet der blev taget hensyn til faktorer som alder, køn o.s.v. Herved nåede man frem til *tre år, en måned* og *femten dage.*

Ifølge afgørelsen af 11. december 1978 er det dette antal pensionsgivende tjenesteår, som sagsøgeren kunne få godtgjort i medfør af EKSF-vedtægtens artikel 102.

4. Denne afgørelse blev meddelt sagsøgeren i en skrivelse af 11. december 1978, hvori sagsøgeren blev opfordret til inden tre måneder at fremsætte sine eventuelle indsigelser skriftligt.

Efter at fristen var blevet forlænget to gange, tog sagsøgeren i en skrivelse af 25. juni 1979 stilling til afgørelsen. Han anfægtede især det forhold, at der ved beregningen af de tabte pensionsrettigheder ikke var taget hensyn til »perioder med tidligere relevant beskæftigelse« (»nützliche Vordienstzeiten«). Han kritiserede ligeledes, at Kommissionen havde taget de rettigheder i betragtning, som var bevaret over for BfA på grundlag af en frivillig forsikring.

Beregningen af de pensionsgivende tjenesteår blev forklaret og fastholdt i en skrivelse af 13. august 1979 fra kontorchefen for afdelingen »Personlige rettigheder og privilegier« under Kommissionens generaldirektorat for personale og administration. Den 6. november 1979 indbragte sagsøgeren en klage. Ved udløbet af svarfristen anført i vedtægtens artikel 90, stk. 2, har sagsøgeren anlagt nærværende sag den 30. maj 1980.

Den 24. juli 1980 afviste Kommissionen udtrykkeligt klagen. Afvisningen blev meddelt i skrivelse af 4. september 1980, der blev modtaget af sagsøgeren den 19. september samme år.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1) Den stiltiende afvisning af klagen indgivet den 6. november 1979 erklæres ulovlig og annulleres.

2) Sagsøgte er over for sagsøgeren pligtig at medregne »studieperioderne« som følge af den tilbagevirkende kraft, der er tillagt loven af 1. juli 1957 om »Bundesbeamtenrahmengesetz«, jf. den tilføjede artikel 116a.

3) Kommissionen har intet krav på overførsel af rettigheder, der hidrører fra sagsøgerens indbetaling af frivillige forsikringsbidrag.

4) Subsidiært: gennemførelsesbestemmelserne strider mod vedtægtens artikler 102 og 107 og er følgelig uanvendelige samt ugyldige, i det omfang de måtte give ansættelsesmyndigheden ret til tilbagebetaling af beløb, der hidrører fra indbetaling af frivillige forsikringsbidrag.

5) Sagen hjemvises til Kommissionen til fornyet beregning af sagsøgerens pensionskrav.

6) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstand:

1) Frifindelse.

2) Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

a) Godskrivning af perioder forud for tiltrædelsen

Sagsøgeren har anført, at i medfør af artikel 116 a i Bundesbeamtengesetz (i det følgende benævnt BBG) af 14. juli 1953 skal visse perioder forud for ansættelsen tages i betragtning ved fastsættelsen af pensionsgivende tjenesteår. Det drejer sig bl.a. om studieperioder. Nævnte bestemmelse er indføjet ifølge Beamtenrechtsrahmengesetz af 1. juli 1957 med tilbagevirkende gyldighed fra 1. september 1953. Da denne nye bestemmelse fik gyldighed, var sagsøgeren således endnu ansat ved Berufsgenossenschaft. På grund af den nye lovs tilbagevirkende gyldighed er han omfattet af dens bestemmelser, således at de tilsvarende perioder bør tages i betragtning ved udregningen af hans tabte pensionsrettigheder. Endelig præciserer sagsøgeren i replikken at han kræver en godskrivning på fem år, fem måneder og tre dage. Dette antal tjenesteår svarer til det maksimum, som sagsøgeren kan få godskrevet i medfør af EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2, litra b), således som denne bestemmelse er anvendt af Kommissionen i den anfægtede afgørelse.

Sagsøgte har gjort gældende, at de pensionsrettigheder, som sagsøgeren har erhvervet over for sin tidligere arbejdsgiver, skal vurderes ud fra de nationale bestemmelser, der var gældende på det tidspunkt, da sagsøgeren måtte give afkald på dem (EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2, litra a); gennemførelsesbestemmelsernes artikel 7, stk. 1).

Da sagsøgeren ikke har fuldført karenstiden på ti år som anført i artikel 106 i BBG, har han ved tiltrædelsen af tjenesten ved Fællesskabet hverken erhvervet eller tabt en ret til at oppebære tjenestemandspension. Sagsøgeren havde kun en udsigt til eller en forventning om at modtage en sådan pension, og han ville kun erhverve ret til pension, hvis han var forblevet i Berufsgenossenschafts tjeneste, og hvis forsikringsbegivenheden først var indtrådt efter karenstidens udløb eller på grund af uarbejdsdygtighed.

Den karenstid, der vil kunne give sagsøgeren forventning om en tjenestemandspension, omfatter udelukkende den periode, hvor han rent faktisk har været ansat ved Berufsgenossenschaft. Tidligere perioder tages ikke i betragting (artikel 116, stk. 1, litra 3) i BBG), fordi disse perioder ikke indgår i den karenstid, der er anført i ovennævnte artikel 106 i BBG. Det forholder sig på samme måde med studieperioden i henhold til artikel 116 a i BBG. Hertil kommer, at bestemmelsen i artikel 116, litra a), i BBG først blev indføjet i denne lov i henhold til Beamtenrechtsrahmengesetz af 1. juli 1957 med tilbagevirkende gyldighed fra 1. september 1953. Den finder kun anvendelse på tjenestemænd og ansatte i lignende stillinger, der var i arbejde på det tidspunkt, da loven trådte i kraft; som følge heraf er sagsøgeren ikke omfattet af disse bestemmelser, da han fratrådte tjenesten ved Berufsgenossenschaft den 31. oktober 1956, altså inden den pågældende bestemmelse trådte i kraft.

b) Hensyntagen til frivillige bidrag

Sagsøgeren har anført, at sagsøgte ikke har ret til at overføre de ydelser, der udbetales af BfA på grundlag af frivillige bidrag. Denne overførsel kan kun vedrøre bidrag, der efter deres art er omfattet af vedtægtens bestemmelser, der kun omhandler pensionsrettigheder.

Hvis det antages, at der ikke er tale om en overførsel, men om et beregningselement, forholder det sig stadig således, at de frivillige bidrag, der er indbetalt til en tillægspensionsordning, medfører en nedskæring af sagsøgerens krav på pensionsgivende tjenesteår.

Sagsøgtes opfattelse, hvorefter der skal tages hensyn ikke blot til pensionsrettigheder, men også til de rettigheder, som sagsøgeren har kunnet erhverve ved indbetaling af frivillige bidrag, kan ikke finde støtte i ordlyden af EKSF-vedtægtens artikel 102 og vedtægtens artikel 107. Artikel 4 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser har ingen indflydelse på fortolkningen af disse artikler, da artikel 4 først trådte i kraft i 1969; den kan ikke have tilbagevirkende gyldighed.

Sagsøgeren mener, at en godskrivning af pensionsgivende tjenesteår intet har at gøre med en tjenestemands indbetaling af frivillige bidrag, da en ikke lovpligtig forsikringsordning ikke kan sidestilles med en pensionsordning.

Sagsøgte har først anført, at ansættelsesmyndighedens afgørelse af 11. december 1978 på ingen måde skal »overføre« pensionsrettigheder i forhold til BfA.

For Kommissionen er spørgsmålet, hvorvidt den i henhold til EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2, og vedtægtens artikel 107 var beføjet til, ved beregningen af omfanget af de tabte pensionsrettigheder, der skal medregnes, at tage de rettigheder i betragtning, som tjenestemanden havde bevaret efter sin ansættelse ved Kommissionen, selv om disse rettigheder delvis skyldes frivillige bidrag.

Sagsøgte mener, at der skal tages hensyn ikke blot til de rettigheder, der rent faktisk er erhvervet i forbindelse med en beskæftigelsesperiode før ansættelsen ved Fællesskaberne, men også til de rettigheder, som tjenestemanden ikke har erhvervet, men som han kunne have erhvervet ved indbetaling af frivillige bidrag. Denne opfattelse støtter sig først og fremmest på selve ordlyden af vedtægtens artikel 107 og EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2. Dernæst er det i modstrid med de pågældende regler, der går ud på at yde en erstatning for det pensionsunderskud, som ikke kan dækkes på anden måde, hvis der ydes en sådan godtgørelse i tilfælde, hvor der ikke består et sådant underskud (som i sagsøgerens tilfælde), eller hvor underskuddet skyldes tjenestemanden selv (som i det tilfælde hvor tjenestemanden ikke udnytter muligheden for at indbetale frivillige bidrag).

Som følge heraf er gennemførelsesbestemmelserne, især artikel 4, efter sagsøgtes opfattelse, kun en konkretisering af retsvirkningerne af selve vedtægtsbestemmelserne, idet de bl.a. understreger, at der ved beregningen af de tabte pensionsrettigheder, der skal godtgøres ifølge Fællesskabernes pensionsordning, skal tages hensyn til de opretholdte pensionsrettigheder, der hviler på frivillige bidrag.

I øvrigt vil det ikke skade sagsøgeren, at de frivillige bidrag tages i betragtning, da man blot afviser hans ønske om at få godtgjort et pensionsunderskud, som ikke eksisterer.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 5. februar 1981 har parterne afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 2. april 1981.

Præmisser

1 Ved stævning indgået til Domstolens justitskontor den 30. maj 1980 har Gerhard Will, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 11. december 1978; i afgørelsen fastslås det, at han er omfattet af artikel 102, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i EKSF (i det følgende benævnt EKSF-vedtægten), idet der godskrives ham et antal pensionsgivende tjenesteår, der er blevet fastsat efter denne bestemmelse.

2 EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2, der i det væsentligste er identisk med artikel 107 i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber (i det følgende benævnt vedtægten), bestemmer, at såfremt en tjenestemand kan bevise, at han på grund af sin tiltrædelse af tjenesten i Fællesskabet helt eller delvis har måttet give afkald på pensionsrettigheder i hjemlandet uden at kunne få udbetalt den aktuarmæssige modværdi, forhøjes hans pensions-

anciennitet ved Fællesskabet med så mange pensionsgivende tjenesteår, som han havde opnået i sit hjemland. Ifølge bestemmelsen fastsættes antallet af pensionsgivende tjenesteår, der således kan godskrives tjenestemanden, af ansættelsesmyndigheden i den institution, tjenestemanden tilhører, efter udtalelse fra vedtægsudvalget, idet det dog ikke kan overstige hverken det antal tjenesteår, som tjenestemanden reelt har mulighed for at nå inden sit 65. år, eller halvdelen af de tjenesteår, han i en alder af 65 år vil mangle til opnåelse af 35 pensionsgivende tjenesteår.

3 Sagsøgeren tiltrådte den 15. oktober 1956 tjenesten ved EKSF's Høje Myndighed. Inden denne dato var han ansat ved den tyske gensidige sikringskasse for arbejdere i jern- og stålindustrien (Hütten- und Walzwerks-Berufsgenossenschaft, i det følgende benævnt Berufsgenossenschaft), der i henhold til tysk lovgivning er en offentligretlig institution. Den 1. juni 1953 fik han status som tjenestemand; fra dette tidspunkt at regne blev der i medfør af Bundesbeamtengesetz tilbageholdt en del af hans løn til pension. Inden havde han fra 1. marts 1951 været ansat i samme institution med status som funktionær i henhold til Angestelltenversicherungsgesetz. Da han på grund af sin løns størrelse ikke var omfattet af den obligatoriske pensionsforsikringsordning i henhold til denne lov, indbetalte han frivillige bidrag til Bundesversicherungsanstalt für Angestellte (i det følgende benævnt BfA).

4 Da sagsøgeren fik ansættelse ved Fællesskabet, havde han ikke afsluttet den ventetid på ti år, der i henhold til Bundesbeamtengesetz var en forudsætning for at opnå pension. Under disse omstændigheder var Berufsgenossenschaft ifølge Angestelltenversicherungsgesetz forpligtet til at efterforsikre sagsøgeren for den periode, han havde været ansat som tjenestemand, hvilket skete ved, at Berufsgenossenschaft til BfA indbetalte et beløb til dækning af pensionen for denne periode. Sagsøgeren havde indbetalt frivillige bidrag til BfA såvel i samme periode som efter sin tiltrædelse af tjenesten ved Fællesskabet.

5 Det fremgår af en skrivelse af 26. august 1976 fra BfA til Kommissionen, at efter BfA's opfattelse er de frivillige bidrag, sagsøgeren har indbetalt såvel under som efter ansættelsen ved Berufsgenossenschaft, i forhold til Berufsgenossenschaft's efterforsikring af sagsøgeren at betragte som bidrag til en tillægsforsikring.

6 I den anfægtede afgørelse udtaler Kommissionen, at sagsøgeren er berettiget til at gå godskrevet pensionsgivende tjenesteår i medfør af EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2. Afgørelsen fastsætter det højeste antal tjenesteår, der kan godskrives ifølge denne bestemmelse, til fem år, fem måneder og tre dage, og fastsætter derudover antallet af de godskrevne pensionsgivende tjenesteår 3 år, 1 måned og 15 dage.

7 Med hensyn til fastsættelsen af den øvre grænse anføres der i stævningen en periode på 15 år og 18 dage, der burde tages i betragtning, men denne ikke nærmere begrundede periode er ikke blevet fastholdt efter den udførligere redegørelse om dette forhold, som Kommissionens svarskrift indeholdt.

8 Til gengæld blev fastsættelsen af den godskrevne pensionsgivende tjenesteperiode bestridt af sagsøgeren, nærmere bestemt af to grunde. For det første anføres, at Kommissionen var gået ud fra et forkert antal pensionsgivende tjenesteår, idet den ikke havde taget hensyn til sagsøgerens studieperioder, inden han tiltrådte tjenesten ved Berufsgenossenschaft. For det andet anføres, at Kommissionen ikke havde haft ret til at tage hensyn til de frivillige forsikringsbidrag, som han havde indbetalt til BfA.

9 I henhold til bilaget til den anfægtede afgørelse er godtgørelsen på 3 år, 1 måned og 15 dage fremkommet på grundlag af følgende beregning:

a) Kommissionen er ved beregningen gået ud fra den periode, hvor sagsøgeren var ansat ved Berufsgenossenschaft, nemlig 5 år, 7 måneder og 13 dage;

b) På dette antal tjenesteår anvendtes en koefficient på 0,8332 for at tage hensyn til sagsøgerens ikke-lovpligtige forsikring i BfA;

c) Dernæst anvendtes en omregningskoefficient for at beregne den aktuarmæssige modværdi af det således fremkomne antal tjenesteår.

10 Sagsøgeren bestrider for det første det under a) anførte beregningsgrundlag. Han afviser ikke, at han, da han fratrådte tjenesten ved Berufsgenossenschaft

i 1956, faktisk havde afsluttet den periode, som afgørelsen henviser til. Men efter hans opfattelse burde den periode, der ligger til grund for beregningsgrundlaget, ikke blot omfatte den reelle beskæftigelsesperiode, men også studieperioder, der ligger forud for ansættelsen, og som kan tages i betragtning ved beregningen af pensionsgivende tjenesteår i henhold til tysk ret.

11 I forbindelse med dette anbringende har sagsøgeren nærmere gjort gældende, at en tysk lov af 1. juli 1957 har føjet en ny artikel 116 a til Bundesbeamtengesetz, og studieperioder, der ligger forud for ansættelsen, skal nu tages i betragtning ved beregningen af de pensionsgivende tjenesteår. Denne lov fra 1957 har tilbagevirkende gyldighed fra 1. september 1953, på hvilket tidspunkt sagsøgeren endnu var ansat ved Berufsgenossenschaft. Således finder den i denne lov fastsatte ordning anvendelse på hans forhold med tilbagevirkende gyldighed; som følge heraf har han på grund af denne ordning erhvervet pensionsrettigheder, som han måtte give afkald på på grund af sin tiltrædelse af tjenesten i Fællesskabet.

12 Kommissionen tilbageviser dette argument. Den anfører, at i henhold til EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2, kan tjenestemanden kun få godtgjort de pensionsgivende tjenesteår, som han »havde opnået i sit hjemland«, hvilket skal fortolkes således, at de »opnåede« pensionsgivende tjenesteår rent faktisk skal være erhvervet på det tidspunkt, da tjenestemanden måtte give afkald på sine rettigheder. Denne fortolkning bekræftes af de almindelige gennemførelsesbestemmelser for vedtægtens artikel 107 og EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2, der blev vedtaget af Kommissionen den 2. juli 1969 og offentliggjort i Personaleposten af 29. juli 1969 (nr. 77, s. 601). I artikel 7 i disse almindelige bestemmelser anføres udtrykkeligt, at godtgørelsen er afhængig af den nationale pensionsordning, der fandt anvendelse på tjenestemanden »da han måtte give afkald på disse rettigheder«.

13 Der bør gives Kommissionen medhold i dens opfattelse. Godtgørelsen af pensionsgivende tjenesteår i henhold til EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2, og vedtægtens artikel 107 har til formål, inden for rammerne af Fællesskabernes pensionsordning, at yde en vis erstatning for pensionsrettigheder, som tjenestemanden allerede havde opnået, men som han måtte give afkald på på grund af sin ansættelse i et af Fællesskaberne. De rettigheder, som han må give afkald på, er dem, som han havde opnået på det tidspunkt, da han

fratrådte sin tidligere tjeneste; en senere national lov kan ikke bevirke, at der med henblik på fastsættelsen af denne erstatning foretages en ændring af beregningen af de rettigheder, som han havde erhvervet på det pågældende tidspunkt.

14 Det samme gælder, når en national lov, der træder i kraft efter det nationale tjenesteforholds ophør, får tilbagevirkende gyldighed fra et tidligere tidspunkt. Tjenestemanden kan nemlig ikke antages at have tabt pensionsrettigheder på grund af sin tiltrædelse af tjenesten i et af Fællesskaberne, når disse rettigheder ikke er opnået på selve det tidspunkt, da han fratrådte den tidligere tjeneste.

15 Som følge heraf kan der ikke gives sagsøgeren medhold i det første led i hans krav.

16 Sagsøgeren kritiserer dernæst, at der i den anfægtede afgørelse er anvendt en koefficient på 0,8332 på det antal år, han har været ansat ved Berufsgenossenschaft for at tage hensyn til den ikke-lovpligtige forsikring i BfA. At tage hensyn til et bidrag, der er indbetalt på frivilligt grundlag, svarer efter hans opfattelse til at beslaglægge tjenestemandens opsparing og er under alle omstændigheder i strid med ordlyden af og formålet med EKSF-vedtægtens artikel 102, st. 2.

17 Kommissionen mener, at den ved beregningen af værdien af de pensionsrettigheder, der skal godtgøres i henhold til den pågældende bestemmelse, er beføjet til at tage de pensionsrettigheder i betragtning, som tjenestemanden har bevaret efter sin tiltrædelse af tjenesten ved Kommissionen, selv om disse rettigheder delvis måtte hidrøre fra frivillige bidrag. Da hensigten med bestemmelserne efter Kommissionens opfattelse er at yde en erstatning for et pensionsunderskud, der ikke kan dækkes på anden måde, er der ikke grund til at yde erstatning i tilfælde, hvor der ikke består et sådant underskud.

18 Kommissionen har i øvrigt anført, at artikel 4 i de ovennævnte almindelige gennemførelsesbestemmelser udtrykkeligt bestemmer, at de pensionsrettigheder, som tjenestemanden måtte give afkald på, er de rettigheder til alderspension, der opnås gennem en »lovpligtig eller frivillig« pensionsordning.

19 Sagsøgeren anfører heroverfor, at ovennævnte artikel 4 hviler på en urigtig fortolkning af EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2, og vedtægtens artikel 107; som følge heraf har han nedlagt påstand om, at artikel 4 erklæres ugyldig.

20 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren i alt har indbetalt 46 frivillige bidrag til BfA, hvoraf 17 blev erlagt i den periode, da sagsøgeren arbejdede som funktionær ved Berufsgenossenschaft (1951-1953), 13 i den periode, da han havde tjenestemandsstatus ved denne institution (1953-1956), og 16 i december 1957, da han var fratrådt tjenesten. Sammenholdes den gældende tyske lov med de i sagen foreliggende oplysninger, fremgår det, at de 16 frivillige bidrag ganske vist var betalt efter fratrædelsen, men at de skulle dække forsikringsperioder fra 1. januar 1955 til fratrædelsestidspunktet i form af bidrag til tillægsforsikring i henhold til Angestelltenversicherungs-Neuregelungsgesetz af 23. oktober 1957.

21 Det skal endvidere bemærkes, at Berufsgenossenschaft efterforsikrede sagsøgeren for den periode, hvor han havde status som tysk tjenestemand (1953-1956), ved til BfA at indbetale et beløb beregnet på grundlag af pensionen for denne periode, og at BfA mener, at frivillige bidrag, der er indbetalt af sagsøgeren, bør ligestilles med bidrag til tillægsforsikring i henhold til tysk ret.

22 Som følge heraf var Kommissionen berettiget til, ved beregningen af de pensionsrettigheder, som sagsøgeren måtte give afkald på i henhold til EKSF-vedtægtens artikel 102, stk. 2, på grund af sin tiltrædelse af tjenesten i Fællesskabet, at tage hensyn til de pensionsrettigheder, som sagsøgeren havde bevaret i kraft af en frivillig forsikring i BfA. I denne henseende har Kommissionens fortolkning af ovennævnte artikel 102, stk. 2, altså været korrekt; som følge heraf er artikel 4 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser ikke uforenelig med EKSF-vedtægtens bestemmelser.

23 Derimod bør de 16 frivillige bidrag, som sagsøgeren har indbetalt efter sin fratrædelse af tjenesten ved Berufsgenossenschaft, behandles under en anden synsvinkel. Det følger nemlig af det anførte, at det tidspunkt, der skal tages i betragtning ved beregningen af de tabte og opretholdte pensionsrettigheder ved beregningen af erstatningen af disse rettigheder efter Fællesskabernes

pensionsordning, er det tidspunkt, da tjenestemanden fratræder sin tidligere stilling for at tiltræde tjenesten i et af Fællesskaberne.

24 Som følge heraf havde Kommissionen ikke ret til at tage de frivillige bidrag i betragtning, som sagsøgeren har indbetalt efter sin tiltrædelse af tjenesten i Fællesskabet i kraft af en national lov, der var trådt i kraft efter dette tidspunkt.

25 Det fremgår af det anførte, at den anfægtede afgørelse bør annulleres i det omfang, anvendelsen af koefficienten 0,8332 på den pensionsgivende tjenesteperiode på 5 år, 7 måneder og 13 dage, nemlig den periode, hvor sagsøgeren var ansat ved Berufsgenossenschaft, udgør en opretholdelse af sagsøgerens pensionsrettigheder på grundlag af de frivillige bidrag, som han har indbetalt til BfA efter fratrædelsen af sin tjeneste ved Berufsgenossenschaft.

26 I øvrigt vil sagsøgte være at frifinde.

Sagens omkostninger

27 Da hver af parterne har tabt på et af deres anbringender ophæves sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 69, § 3, afsnit 1.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1) Kommissionens afgørelse af 11. december 1978, hvorefter sagsøgeren var omfattet af bestemmelserne i artikel 102, stk. 2, i EKSF-vedtægten for tjenestemænd, annulleres i det omfang, anvendelsen af koefficienten 0,8332 på den pensionsgivende tjenesteperiode på 5 år, 7 måneder og 13 dage, nemlig den periode, hvor sagsøgeren var ansat

ved den tyske gensidige sikringskasse for arbejdere i jern- og stålindustrien (Hütten- und Walzwerks-Berufsgenossenschaft), udgør en opretholdelse af sagsøgerens pensionsrettigheder på grundlag af de 16 frivillige bidrag, som han har indbetalt til Bundesversicherungsanstalt für Angestellte efter sin fratrædelse af tjenesten ved Berufsgenossenschaft.

2) **Hver part bærer sine omkostninger.**

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. maj 1981.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 2. APRIL 1981 [1]

Høje Domstol.

I den foreliggende tjenestemandssag drejer det sig om anvendelsen af artikel 102, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Det europæiske Kul- og Stålfællesskab af 1. januar 1962, hvis litra a) og b) i det væsentligste svarer til artikel 107, stk. 1 og 2, i den gældende tjenestemandsvedtægt. Disse bestemmelser, der i henhold til artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning nr. 259/68 af 29. februar 1968 om vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber (EFT 1968 I, s. 30) udtrykkeligt blev opretholdt for de tjenestemænd, der allerede var omfattet af EKSF-vedtægten fra 1956, lyder som ændret ved forordning nr. 1473/72 af 30. juni 1972 (EFT 1972 III, s. 672) som følger:

»2. For tjenestemænd, der ikke omfattes af artikel 108 i EKSF's tidligere

1 — Oversat fra tysk.